

JÉZUS CSÖPP
RÓZSALEVÉL

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2011. d e c e m b e r hóban : (Zsolt. 24,7.) :

« Emeljétek föl fejeteket, kapuk, ősi kapuszárnyak, tárljak, hadd vonuljon be a dicsőség királya! »

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A „nincs irgalom” világában élünk. Mégis 20 évszázad keresztény fémjelzésű kor van mögöttünk. Nem azt mondom, hogy keresztény, vagyis krisztusi korszak, mert az evangélium paraméterei csak tört százalékban jutottak érvényre. De ha nem lett volna az önmérsékletre nevelő evangélium, a sátáni és ösztönös brutalitás még hatalmasabb méreteket öltött volna a 20 évszázadon át. – Ezt most kezdem észrevenni, amikor az öspogányság teret hódít, s a rámenős kíméletlenség stílusa egyre inkább meglátatja az ő foga fehérét: Aki maga az Antikrisztus, a vadállat. – De nem festem feketére az eget: Eléggye fekete az magától is. De minek okán nyitott szemmel járok, sok sötétet látok. De ha még jobban kinyitom a szememet, kezdek meglátni valami igen távolról jövő, metszően éles fénysugarat. A kíméletlenség és irgalmatlanság e világába belehasít egy irgalomról szóló fénysugár, mely mindenség alkotóműhelyéből származik. „A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel.” (Jn.1,5.) Isten cselekszik, most rajta a lépés sorrendje. Egyszerű, gyarló halandó most joggal azt gondolhatná: Ha Isten elindult, hogy cselekedjen, akkor nekünk: Jaj!! Csakhogy nem ismertük Isten szeretetének titkát. S még gondolni sem mertük, hogy az Ő cselekvése meglepetés számunkra, mert megmenteni és felkarolni jön minket. „Az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.” (Mt.18,11.) – Valamint másutt: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” (Jn.10,11.) Jön a Magasságbelinek Meghatalmazott Nagykövete telve túlcsoorduló jóindulattal, segítőkészséggel, messzemenő megértéssel, együttérzéssel és visszafogottsággal, kímélettel. Isten világa, stílusa > a kímélet világa és stílusa, mely nem öl, gyilkol tör, zúz és pusztít, hanem lehajol, felkarol és élet-tágasságot ad. Ő a reménykeltő, a hasítóan fénylő sugárnyaláb, ebben az ellentétes közegben, a „nincs irgalom” világában, ahová belépni készül. Egy új törvényt, egy új rendet hoz. - Karácsony előtt az emberiség sorfalat áll. Az Ő fogadásán van. Egy igazi külföldi jön. A határokon túlról. Igen, a kozmosz határain túlról. A jelenvaló létrend határain is túlról érkezik. Transzcendens Utas, de nem tranzit vendég; itt is akar maradni, s bele akar épülni és gyökerezni genetikus mélységekben az emberi fajba. Állítólag már mindenki hallott róla, de ki mondhatná el, hogy valóban ismeri.(?) – Most kiáltás hangzik a távolból: „Emeljétek föl fejeteket, kapuk, ősi kapuszárnyak, tárljak, hadd vonuljon be a dicsőség királya!” (Zsolt.24,7.) De a kapuk, a kapuszárnyak > az emberi szívek redői, melyek vagy kinyílnak, vagy becsukódnak. Egy harsogó hang menedzseli a nyitott szívet: Nyíljatok ki! A titkos nagykövet oda akar bemenni. Sajnos, az Irgalom Hercege sorra zárt ajtókat döngtet. A nyitott szív szindrómája ma nem menő ágazat: Az izolált bezárkózottság dívik manapság: Mindenki éli a maga kis életét a maga kénye-kedvére, olykor önkínzására. Ma kizárjuk egymást saját életünkben, s ha kinyílnak a másik előtt, az is legtöbbször látszat és taktika. Tehát akkor megérkeztünk a témához az Égi Követtel együtt, s kopogtatunk, mintha szállást keresne a Szentcsalád.

Téma. - Koncentrált módon is hosszú mondatnak nézünk elébe, amikor kimondjuk azt, hogy a téma így hangzik: **Gondolkodjunk el Isten cselekvésén, teljünk el vele, és beszéljünk róla, amely az irgalom, kímélet és szelídség törvényén nyugszik.** Figyeljük meg Isten vonulását a körülöttünk lévő eseményekben és belső életünkben. Ezért belsőleg legyünk nyitottak, befogadók és hálásak mindazok láttán, tapasztalatán és átélésén, melyet Isten velünk tesz. Az Úr cselekvésén nyugodjon figyelmünk éjjel és nappal átlépve saját cselekvésünk bűvkörét és csodálatát. Az Úr hatalmas tetteit vessük szívünk emlékezetébe, s mondjuk el bátorításként a környező csüggedőknek, mint tanúságtételt: Képzeljétek, mit ad Isten.....?! Mert tudjuk, hogy minden, ami van és adatik, Tőle van és Tőle adatik, környezetünk és belső világunk minden adottsága. Ennek a felismerése nyitott szemet és szívet követel. A szívajtókra pedig figyelmezzünk, mert itt nem zárni, hanem nyitni kell ezen ajtókat. Vigyázz, ez nem olcsó poézis, költői szépmondás, mert a szív, az egy szellemi kód, s gyűjtőfogalom. Benne az „én”-ed! Ezért kell olyan keményen ordítva beszélnem hozzád: „ősi kapuszárnyak, tárljak, hadd vonuljon be a dicsőség királya!”

Isten cselekszik, de az Ő cselekvése egészen elüt a miénktől. Mi szeretjük a feltűnést, ha teszünk valamit, hogy dicsekedhessünk vele. Isten nem keres feltűnést. – Mi pedig eltelünk a tetteinkből feltörő gőzzel, beképzeltséggel, önteltséggel, gőgös önelégültséggel - mondván: Ezt mind én tettem! Ha egymással találkozunk, nem győzzük elsorolni, hogy mi mindent tettem, futkostam, végeztem el, s szinte lihegve mondjuk el, mintha újra benne lennénk a nagy leisztolásban. - Ez a felismerés engem arra tanít, s mindannyiunkat, hogy Isten cselekvését ezért nem vesszük észre, mert saját cselekvésünktől azt nem láthatjuk, s így a miénk az Ővét egészen beárnyékolja. - Ha már most Isten cselekszik, akkor Isten árnyékol be minket, átvitt és arányos értelemben, mint a Szűzanyát. Mária le is reagálja ezt a hatalmas isteni cselekvést, s szinte felkiált, amikor kitör belőle a döbbenetes felismerés: „szívem ujjong megváltó Istenemben, mert rátekintett szolgálója alázatosságára. Íme, mostantól fogva boldognak hirdetem minden nemzedék, mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve.” (Lk. 1,47-49) Isten cselekvése itt két mozzanatból áll: 1: „rátékintett”; 2: „nagyot tett velem”. – Az emberi rész reszortja mindössze csak annyi, hogy a szolgáló legyen „alázatos”. Ennek jutalma viszont egy ujjongó öröm és a létezésnek legboldogabb állapota. – Ez

horribilis Ajándék, hát még Az, aki ebből fakad és születik: Jézus Krisztus, akit a befogadó ember sajátjának tudhat. Benne az örök élet és annak minden gazdagsága! -

Ugye, ha kitarulnak a szívkapuk, oda bevonul a dicsőség királya. A világ lehet olyan rossz és elvetemült, amilyen csak akar, de ha a belső életünk befogadja ezt a természetfeletti Titkot, a külső világ sötétsége hiába fenyeget, - legfeljebb csak egy rossz álom, mert a „nincs irgalom” világába - leszállt az „Örök Irgalom”. Ez a Jézus ugyancsak megfejtésre szorul. Titka abban áll, hogy valami egészen újat hoz. „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást!..” (Jn.13,34.) Azért is új az Ő parancsa, mert jön megújítani az egész világot. Új szelet hoz, mert új a Szellem: A szeretet Lelkét hozza, a kíméletet, megértést, szelídséget, alázatot, engedelmességet, hűséget, jóindulatot, türelmet, önuralmat, szánalmat, együttérzést, tisztaságot, megbocsátást, kedvességet...csak úgy ömlesztve! S nagyságát kicsinységébe, jelentőségét jelentéktelenségébe rejti el. Gazdagságát szegénységbe, bölcsességét oktalan gögicselésbe, végtelen erejét roppant törekenységébe, teljhatalmát teljes kiszolgáltatottságába - ugyan csak : rejti el. - Úgy hozza az árúját, erényeit, mint egy csempész. Ez aztán az igazi karácsonyi ajándék, nincs rajta áfa, de az Ajándékozó benne van az ajándékban ! Ez Isten cselekvése: Ez az Ő stílusa, cselekvésmódja :Mindent szeretetből tesz, hogy örömet okozzon és fakasszon.....amerre csak elhalad.

Akció-program. - Pál apostol így tanít: ” Minden tekintetben példát adtam nektek, hogyan kell dolgozni, s a gyengéknek támaszokra lenni, Urunk Jézus szavaira emlékezve: Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” (Ap.Csel.20,35.) Jézusunk pedig ezt mondja: ”Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg”. (Jn.13,15) Eszerint: Ha Isten cselekvése Jézus Krisztus földreszálltával láthatóvá lett, akkor példáját nekünk, tanítványainak illik, sőt kell követnünk. Ha Jézus előtt kinyílunk, akkor Jézussal együtt Isten egész csomagtervét be kell fogadnunk életünkbe. Nekünk is a kíméletesség és elnéző szeretet koordináta rendszerébe kell áthelyeznünk egész gondolat- és érzelmvilágunkat, vagyis a világban uralkodó alaphangulatot és közgondolkodást a maga teljességében el kell utasítanunk. Ez felér egy önkéntes száműzetéssel. Na de mit kényeskedjünk ? A mi Mesterünk már bébi korában rótt a Egyiptom felé, anyja ölében, a sivatag homokbuckáit. Isten cselekvése disszonánsan hangzik a világban, pedig Ő hozta a harmóniát.

Tanúságtétel. - Mit tesz Isten! Nem tudom, hogyan, hogyan nem, de kialakult nekem egy sajátos életutam, mely a kisközösségekhez vezetett. Nem tettem érte semmit, csak hagytam magam egy sajátos Széltől' sodortatni. Annyit éreztem, hogy jó dolog és jóra vezet. Így csöppentem bele a gyógyító imaszolgálatba is. Annyit azért kisütöttem belőle, hogy rosszat bizonyára nem teszek, ha imádkozom Istenhez, hogy gyógyuljon meg a beteg. Most is csak így gondolkodom. Csak legfeljebb annyi a szokványostól való eltérés, hogy ráteszem a kezem a betegre, mintegy szó nélkül is kimondva: Itt van, Uram, akit figyelmedbe ajánlok! -Ez minden. - S most elmondok egy esetet. Több éve történt. Egy nyirokmirigy-rákos beteg kért imát tőlem, s én persze úgy gondoltam: ez nem könnyű eset, s ezért rá kell szánnom jó sok időt, hogy a gyógyulás kegyelmét kiimádkozzam, vagy leimádkozzam számára. Csak hogy az történt, hogy a sekrestyés felszólított minket: Záróra lévén, hagyjuk el a templomot; de azonnal! Közöltem a kedves beteggel, majd a következő havi alkalommal... Csakhogy neki küszöbön volt a műtétje, már ki volt írva - talán éppen másnapra. Megkért, legalább egy áldást adjak neki. Az egy pillanat műve. - Hát jó, - gondoltam, ez nem az igazi közbenjáró imamód, de hát szükség törvényt bont. Egy rövid fohász kíséretében megáldottam, de közben zargattak jobbról-balról: Mozgás-mozgás kifelé ! Jó, jó - mondtam, már megyünk, ne legyetek idegesek, nem dől össze a világ, ha meg összedől, úgy kell neki. (Ma is emlékszem enyhe háborgásomra). -Közben elmúlt néhány hónap, s az én kedves betegem egyszer csak megjelent. Ragyogott az arca, s csak ennyit mondott: Isten meghallgatott, most csak hálaimát kérek. Képzeld, eltűnt a nyirokmirigy-rák: Valami egészen jelentéktelen, betokozódott maradványt találtak csupán, de a műtétre - a lelet alapján nem volt szükség. Ennek 3 éve (?) vagy több, - de az én kedves hittestvérem ma is sugárzik az örömtől és áldja az Urat, aki ily' nagy dolgokat cselekedett vele !! - Amint látjátok, az emberi cselekvésnek majdnem semmivé kell válnia, hogy Isten cselekvése félreérthetetlené váljon.

Igei ima. - Úr Jézus! Te elhoztad nekünk Isten cselekvését. Az Ő műve a csordultig teli irgalom. Jelentéktelenséged és gyermeki gyengeséged titkára kérek: Ragadj meg engem is, s vonj magadhoz. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Ezt a a csodálatos misztikus élményt, vagyis az Úr cselekvésének szemlélését és a benne való gyönyörködést kérem és kívánom az Úrtól minden kedves Növérremnek és Fivéremnek erre a 2011-es Karácsonyra – mint áldott ünnepeket ! Majd ezt követően, egy Isten jelenlétében és ráfigyelésében eltöltendő boldog Új, 2012-s Évet!
Imádságos szeretettel : Károly, Karcsi atya, testvér.